

**Кінгфішер, Т.**

К41 Колючий живопліт / Т. Кінгфішер ; пер. з англ. Н. Гоїн. — Харків : Жорж, 2025. — 128 с.

ISBN 978-617-8287-73-3

Жабуню викрали з рідного дому майже одразу після народження. Вона не знала рідних батьків, але не була обділена любов'ю, зростаючи у світі фейрі разом з болотними духами. Коли Жабуні виповнилося п'ятнадцять, її почали готувати до повернення в людський світ. Вона мала стати хрещеною доньки короля і наділити її даром. Нічого складного нібито, але навіть роки навчання не зробили із Жабуні справжню фейрі, і все пішло не за планом...

Два століття по тому біля височенного живоплоту — з терням як леза мечів і стеблами завтовшки з людське стегно — зупинився самотній лицар. Він читав у книжках історію про зачаровану принцесу у вежі, але в ній не було ні слова про Жабуню, яка багато років охороняє це прокляте місце.

УДК 82-312.9

Copyright © 2023 by Ursula Vernon  
Cover art: Thorns by Trevillion  
Images; Castle by Shutterstock.com  
© ТОВ «Видавництво «Жорж»,  
українське видання, 2025  
Усі права застережено

ISBN 978-617-8287-73-3

## РОЗДІЛ 1

Раніше терниста стіна була тривожно помітною. Бо ж ніяк не заховати живопліт з колючками як леза мечів і стеблами завтовшки з людське стегно. Така стіна викликала цікавість, а з цікавістю прийшли й сокири, і фейрі насилу стримувала тих цікавих людей, щоб вони не дісталися до вежі.

Та з часом живопліт обріс по краях кущами: ожиною, шипшиною і дикою трояндою — цими бур'янистими пристосуванцями, що згладили кути й заховали колючки, — і фейрі змогла нарешті видихнути. Мандрівних принців і бідних молодших синів приваблювала стіна з колючок, які, цілком очевидно, мали захищати щось від людей. А от до заростей ожини майже нікому не було діла.

Допомагало й те, що довколишні землі стали непридатними для життя. Вони не перетворилися на пустелю, одначе криниці, тільки-но їх викопували, висихали, а дощ не затримувався в землі, наче там замість глини був пісок. До цього

теж доклалася фейрі, хоч вона й жалкувала про таку необхідність.

Шкіра фейрі була зеленкувато-болотяного кольору, як ніжка гриба, і вкривалася синьо-чорними синцями, як його м'якуш. Вона мала широке, схоже на жаб'яче лице і волосся з водоростей. Вона не була ані вродлива, ані лиха, як, подекують, і більшість із Народу фейрі.

Переважно вона була дратівлива і часто втомлена.

— Звідки вони знають? — питала вона розчаровано. — Усі, хто чув про неї, вже давно мали би померти від старості — і вони, і їхні діти! Їхні онуки мали би бути сиві. Як вони можуть пам'ятати, що тут є вежа?

Вона с'як-так розмовляла з білою трясихвісткою, невеличкою пташкою, що полюбляла коротку траву й постійно гоїдала хвостом, коли ходила. Трясихвістки не такі кмітливі, як граки, галки чи чорні ворони, але фейрі вони подобалися. Вони не кепкували з неї, на відміну від ворон, і не розносили плітки, як це робили граки.

Розгойдуючи хвостом угору-вниз, трясихвістка підбігла ближче.

— Певно, вони розповідають казки, — сказала фейрі сумовито. — Про принцесу у вежі й тернистий живопліт, який має стати на заваді принцам.

Вона втерла очі. Знала, що її повіки робилися синьо-чорними через невилакані сльози.

Ніхто, крім трясихвістки, не міг її бачити, та фейрі однаково вщипнула перенісся і закинула голову назад. Вона досі не позбулася старих звичок.

— Я не можу здолати казки, — прошепотіла фейрі, й кілька сльозинок, темних, як чорнило, скотилися її лицем і заплуталися у волоссі.

Та час минав, і, схоже, казки потроху забувалися. Усе менше людей приходило до живоплоту із сокирами. Трясихвістки розлетілися, бо їм більше до душі відкрита місцевість, і фейрі було від того сумно. Замість них з'явилися сойки — вони пурхали поміж колючок, розтинаючи повітря своїми суперечками. Утім, попри всю свою сварливість, сойки були сором'язливі й полохливі. Фейрі знайшла в них споріднену душу, адже й сама досі легко лякалася.

Роки спливали, колючки заростали дикими трояндами, і потроху їй ставало спокійніше на душі. У її серці залишалось каміння, яке ніколи не припинить тертися одне об одне, проте воно здавалося легшим у ті роки, коли не приходили принци.

Фейрі переповнював страх, коли неподалік починав лунати дзенькіт сокир. Вона присідала в заростях у жаб'ячій подібій і застигала, замислившись: «Що я робитиму, якщо вони наблизяться?».

Проте вони не наближались. Вони прорубували дорогу через ліс, огинаючи зарості чималою дугою. Вежу звели на скелястому пагорбі — гарне й зручне в обороні місце для замку, яке геть не підходить для дороги. Тому сокироносці рубали в південному напрямку, довгою дугою, через поля, що їх колись орали плутом.

Фейрі довго тривожилася, що поява дороги означатиме прибуття ще більшої кількості принців і молодших синів, однак вона переважно привела в ці краї торговців та мандрівників. Схоже, жодному з них не було цікаво прокладати собі шлях крізь здоровенні хащі, й, мабуть, жодному не спало на гадку, яку площу займали ті зарості, й жоден не задумався над тим, що той густий живопліт міг приховувати.

Фейрі зацікавлено спостерігала за подорожніми, бо то були єдині людські обличчя — крім одного, — які вона бачила.

Вони були такі різні, таких розмаїтих форм і кольорів. Бліді світловолосі чоловіки приходили з півночі, а темношкірі воїни в красивих обладунках приїздили верхи на конях зі сходу. Чоловіки в караванах, схожі на представників давніх монарших сімейств, раби й селяни в одежі з домотканого полотна, Мандрівний народ на своїх возах — величезне перехрестя людства, на якому, розминаючись, подорожні кивали одне одному, а часом і зупинялися побалакати невідомими мовами.

(Одним із небагатьох корисних дарів, яким наділила Народ фейрі, була здатність розмовляти будь-якою мовою світу. Фейрі розуміла, що вони казали, проте знайомими були тільки слова, а не їхній зміст. Вона не знала ані міст, про які говорили люди, ані королів чи халіфів, і нічогосінько не тямала в деталях оподаткування та законів торгівлі.)

Потік людей постійно збільшувався, і за кілька миль звели торговий дім. Фейрі бачила у небі дим з його комина. Вона переплела пальці й зіщулилася під колючим живоплотом, аби сховатися від страху, що ніяк не давав їй спокою.

— Нехай не приходять, — молилася вона. Колись їй казали, що Народ фейрі не має душі, і, мабуть, її, спантелченої істоти, яка й сама до пуття не знала, ким була, це теж стосувалося. Тим не менш, про всяк випадок, вона молилася. — Хай не приходять сюди. Хай не розчищають колючі зарості. Я не знаю, скількох із них зможу відтіснити. *Будь ласка*, хай тримаються подалі. Гм, амінь.

Останнє слово вона додала стривожено — не знала, чи воно робило з її прохань молитву, а чи слід було сказати щось інше. Священник королівської сім'ї сяк-так змирявся з її присутністю, однаке та терпимість не передбачала навчання, як правильно молитися.

Схоже, щось таки почуло її молитву. Потік людей обмілів до струмочка. Торговці більше не приходили. Фейрі бачила жменьку людей. То були чоловіки у великих пташиних масках і темному обтислому вбранні, що вилискувало від воску. Вони крокували розмашисто, як чапалі, як хижі птахи, і фейрі ховалася від них. Чимось ті маски аж надто скидалися на обличчя старійшин Народу фейрі.

Та краще хай вже були б оті чоловіки-птахи, ніж крикуни. Ці мандрували групами, наполовину голі, й вищали, як тварини. Часом вони били себе колючими мотузками, вили, коли виступала кров, а далі заходилися реготом. Від них тхнуло божевіллям. Котрийсь із них забіг в ожинові кущі, подер колючками шкіру і, похитуючись, повернувся на дорогу.

Фейрі — у жаб'ячій подобі — чекала, доки випаде дощ, перш ніж знову наблизитися до тих кущів. Хай би яким божевіллям заразилися крикуни, вона не ризикуватиме теж його набратися.

З часом не стало ані чоловіків-птахів, ані крикунів. Не було нікого. Дорога поросла бур'янами.

Фейрі, яка боялася людей, почала за ними сумувати. Не за крикунами чи чоловіками-птахами, а за тими іншими, які були до них. Вони мовби склали їй компанію, хоча й не знали про її присутність.

Вона все більше спала. Сойки крали з гнізд одна одної блискучі речі, але нових не знаходили.

Пори року змінювали одна одну, і котрогось дня фейрі почула цокіт копит. Розбитою дорогою зі сходу їхали чоловіки на струнких конях. Вони не мали обладунків. Поміж них були двоє чоловіків-птахів, теж верхи, і всі гнали коней так швидко, ніби чогось боялися.

По тому греблю прорвало. Зі сходу, а далі й із заходу, ринули товпища чоловіків та жінок — верхи й пішки, на возах і в караванах. Іноді їх супроводжували лицарі з прапорами із зображеннями червоних хрестів.

Коли люди перемовлялися, фейрі чула слова «чума», «могили» і «так багато мертвих».

Вона скрутилася клубочком і оплакувала покійників, утім, тихенький надокучливий голосок казав: «Можливо, з ними помре й історія про вежу».

Це жахливо — радіти, що вимерли цілі міста. «Певно, це правда, — думала засмучена фейрі. — У мене не може бути душі, якщо мені навіть трішки полегшало». І вона плакала ще дужче, аж доки земля почорніла від сліз.

З часом бур'яни витоптали, і дорогою знову пустився звичний потік людей. Стиль їхнього одягу постійно змінювався, знову з'явився Мандрівний народ на своїх возах, проте довгий-довгий час ніхто не наближався до колючих заростей.

Лише багато років по тому до краю живоплоту підійшов лицар, зупинився й задивився вгору. Фейрі добре знала, коли хтось підходив надто близько, — це відчувалося на шкірі ніби укус комара. Цього разу добряче пекло, і вона прокралася до живоплоту шукати причину спершу в жаб'ячій, а потім у жіночій подібі.

Вона побачила багаття і лицаря, який облаштувався біля нього. Іще не стемніло, і він стояв спиною до вогню й роздивлявся колючі зарості.

Фейрі не сподобався його вираз. Надто багато у ньому крилося. Він розглядав колючий живопліт і думав про нього, а це могло призвести до запитань про те, що ховається по інший бік.

«Забирайся звідси, — думала вона. — Забирайся звідси. Досить дивитися. Вони не можуть досі розповідати ті казки. Це було так давно...»

Зрештою лицар відвернувся до вогню. Фейрі підкралася ближче.

Судячи з вигляду обладунків, він... сарацин? Це правильне слово? Вона не могла пригадати. Але добре знала, що він лицар, хай би якою була його релігія.

Він був не надто високий, а його обладунки були чисті, проте добряче зношені. Його кінь мав гарну статуру, але зброя майже стерлася від постійного чищення. На руків'ї вигнутого меча, який висів у чоловіка на боці, замість самоцвітів зяяли порожні заглибини.

Усе це вказувало на збідніле дворянство, яке у неї асоціювалося з молодшими синами знаті. Світло від багаття м'яко лягало на чоловікову шкіру, але не розганяло тіні під його очима, а доглянута борода не могла приховати запалі щоки. Навіть попри це, він, певно, був несказанно багатший за неї. Жабам не було жодної користі від монет, тим паче, що вона й так їх не мала. Навіть у ті часи, коли фейрі жила у замку поряд з людьми, нікому з них не спало на гадку їй заплатити.

З іншого боку, вона могла їсти хробаків та жуків і спати під каменем, чого не могли робити люди, тому, схоже, вони квити.

«Завтра вранці він піде, — сказала собі фейрі. — Він шукає місце для нічлігу, за яке не треба платити, от і все».

Вона обійняла себе руками. «От і все...»

Лицар підняв голову і якусь хвилю дивився прямисінько на її схованку.

Її першим інстинктом було перетворитися на жабу, але це означало додатковий рух, навіть легенький, коли вона